

hvor hustruen har indtægt ved selvstændig virksomhed — hvilket spørgsmål i almindelighed inddrages i drøftelsen af ægtefællers beskatning — henvises til forslaget § 36 og bemærkningerne hertil.

Bestemmelserne i paragraffens stk. 2 om selvstændig skattepligt for den fraskilte, fraseparerede eller i faktisk adskillelse fra manden levende hustru er i princippet overensstemmende med de nugældende regler.

I stk. 3 gives der nærmere regler om, hvornår ægtefæller betragtes som levende adskilt.

I praksis er der på dette område sket en udvikling i den senere tid. Tidligere fortolkedes udtrykkene i statsskattelovens § 7 „samlevende“ og „til stadighed adskilt“ som alene sigtende til det ægteskabelige samliv i snævrere forstand. Afgørende efter denne forståelse er altså ikke, om ægtefællerne af den ene eller den anden grund bor hver for sig, men om de kan siges at have opgivet det ægteskabelige samliv uden hensigt til at genoptage det. Dette synspunkt ville føre til en opretholdelse af sambeskatningen også i tilfælde, hvor ægtefællerne f. eks. på grund af deres erhverv eller af andre ydre årsager var nødt til at leve varigt adskilt, uden fælles husførelse. Nyere praksis går imidlertid i retning af at anse ægtefæller for at leve til stadighed adskilt ikke alene, når samlivet er ophørt på grund af uoverensstemmelse, men også, når de på grund af erhverv i hver sin kommune eller af andre ydre årsager må leve adskilt uden fælles husførelse, forudsat at der foreligger en varig adskillelse. De nu foreslåede regler er således udformet, at de overvejende lægger vægten på de rent ydre og konstaterlige kendsgerninger, nemlig adskillelsens varighed og årsagerne til den. Den kortvarige og midlertidige adskillelse (mindre end to år) skal ikke kunne begrunde selvstændig ansættelse af hustruen. Heller ikke den af private ønsker eller hensyn dikterede adskillelse som f. eks., hvis mandens erhverv tvinger ham til at bo i provinsen, medens hustruen ønsker at opholde sig i hovedstaden, eller omvendt. Men hvis hensynet til begge ægtefællers erhverv tvinger dem til at leve adskilt, skal sambeskatningen ophæves, når der er forløbet to år, uden at dette forhold har ændret sig, og det samme gælder, når samlivet erklæres for definitivt

ophævet på grund af gemytternes uoverensstemmelse. Dette sidste kriterium er altså stadig opretholdt i en vis udstrækning, men står ikke længere som det eneste, og i kravet om, at adskillelsen også i dette tilfælde skal have strakt sig over mindst 2 år, ligger en vis garanti for, at sagen ikke vil kunne finde sin afgørelse på grundlag af rene postulater.

Under alle omstændigheder skal særbeskatning ske, når en af parterne, hvad enten det er manden eller hustruen, har fast bopæl eller varigt ophold i udlandet. Hvis det er manden, der opholder sig i udlandet, medfører denne regel, at der nu for statsskattens vedkommende vil kunne statueres en lignende selvstændig skattepligt for hustruen som den, der efter kommuneskattelovens § 1, stk. 1, sidste punktum, allerede nu foreligger for kommuneskattens vedkommende. Den på dette punkt nu eksisterende uoverensstemmelse mellem statsskattelovens og kommuneskattelovens bestemmelser bringes derved ud af verden, idet kommuneskattelovens princip foretrækkes som det naturligste og rimeligste.

I tilfælde, hvor særbeskatningen beror på, at den ene ægtefælle har bopæl eller ophold i udlandet, vil indkomstansættelsen for den herboende ægtefælle være at foretage efter samme regler som ellers, når særbeskatning indtræder. Hustruens skattepligt vil således bl. a. omfatte mandens underholdsbidrag til hende og de hos hende værende børn. Omvendt vil manden, hvis det er hustruen, der bor eller opholder sig i udlandet, ligesom ellers i medfør af reglen i § 14, nr. 5, kunne fradrage sådanne bidrag til hustruen og børnene i sin indkomst. Hvorvidt en given indtægt iøvrigt skal medregnes til hustruens eller mandens indkomst afgøres også i disse tilfælde efter reglerne i § 28, stk. 2.

Til § 24.

Ved kommissionsudkastets § 20 (bemærkningerne side 91—92) foresloges ret vidtgående ændringer i reglerne i statsskattelovens § 7, stk. 2—4, om selvstændig skatteansættelse af hjemmeværende børn. Allerede ved ligningsloven for skatteåret 1951—52 gennemførtes imidlertid en ændring af de nævnte regler i statsskatteloven, der med en enkelt modifikation lovfæstede skatte-